

GENADIJUS NEŽNOVAS

1975 m. lapkričio 15 d. netikėta mirtis nutraukė Genadijaus Nežnovo aktyvią kūrybinę veiklą.

Jis nuėjo sudėtingą gyvenimo kelią nuo kino ir teatro aktorius iki mokslininko.

G. Nežnovas gimė 1916 m. Briansko srityje. 1941 m. baigęs Maskvos kinematografijos institutą, dirbo kino ir teatro aktoriumi. 1957 m. baigęs aspirantūrą, tapo dėstytoju. LTSR Valstybinėje konservatorijoje nuo 1959 m. dėstė marksistinę filosofiją, mokslinį komunizmą ir estetiką. 1964 m. apgynė filosofijos kandidato disertaciją, o nuo 1972 m. iki mirties ėjo profesoriaus pareigas LTSR Valstybinės konservatorijos Klaipėdos fakultete.

G. Nežnovas buvo plataus kūrybinio diapazono žmogus: puikus pedagogas, publicistas, tyrinėtojas. Jis skaitė paskaitas ne tik studentams, bet ir įvairiose kitose auditorijose. Kaip „Žinijos“ draugijos lektorius, G. Nežnovas pabuvojo su paskaitomis ir pranešimais įvairiose mūsų respublikos vietovėse ir už jos ribų. Kvalifikuoto dėstytojo paskaitos yra palikusios klausytojams neišildomą įspūdį.

Daug jėgų ir laiko G. Nežnovas atidavė moksliniam darbui. Jo plunksnai priklauso nemaža straipsnių estetikos klausimais, paskelbtų respublikos ir sąjungos spaudoje. 1963 m. drauge su I. Statkevičiūte jis išleido „Estetiką“, skirtą respublikos aukštųjų mokyklų studentams. 1964 m. knygynuose pasirodė jo knygelė „Partiškumas mene“, kurioje nagrinėjama meno partiškumo specifika. 1970 m. išleido darbą „Visuomeninės meno funkcijos ir dabartis“, plačiai gvilde-

nantį meno ryšius su visuomene, įtaigiai, su publicistiniu patosu atskleidžiantį reikšmingą meno įtaką žmogui, įvairius tos įtakos aspektus žmonių dvasinio tobulėjimo procese. Aptardamas meno vaidmenį visuomenėje, jis dėjo daug pastangų jo specifikai suvokti, jo daugiareikšmiškumui, polifunktionalumui, turiningumui parodyti. 1975 m. Maskvoje išleista jo knygelė „Menas mūsų gyvenime“, analizuojanti meno suvokimo ir estetinio skonio problemas.

G. Nežnovas nespėjo pamatyti savo naujos knygos „Apie meno kūrinį suvo-

kimą" (1975 m.), kurioje, remdamasis mūsų šalies ir užsienio mokslinė literatūra bei meno praktika, jis nušvietė kai kuriuos svarbius meno suvokimo klausimus.

Gyvai ir įtaigiai parašyti darbai, derinantieji teorinės analizės gilumą su minties lengvumu, yra labai svarbūs, propaguojant estetikos mokslo žinias plačiųjų skaitytojų tarpe.

Liko paruošta, bet nespėta apginti filosofijos daktaro disertacija „Visuomeninės meno funkcijos“ — daugelio metų kruopštaus darbo rezultatas. Liko neuž-

baigti straipsniai, neįkūnyti įdomūs samanymai.

Už aktyvią ir turiningą veiklą G. Nežnovas buvo apdovanotas medaliu „Už šaunų darbą Didžiajame Tėvynės kare 1941—1945 m.“, LTSR Aukščiausios Tarybos Prezidiumo Garbės raštu.

Respublikos filosofai prarado ne tik rimtą mokslininką, pedagogą, bet ir draugišką, jautrų, nuoširdų aukštos kultūros žmogų, kurio šviesus atminimas neišblės širdyse visų, kam teko su juo bendrauti.